

Портрет Антоні Гауді
Пабло Аудуард Деглер, приблизно 1882 р.
Приватна колекція

Антоні Гауді лишив по собі одні з найхимерніших і найнезвичніших архітектурних споруд сучасності. «Панове, зараз поряд із нами або геній, або безумець!» — вигукнув директор Архітектурної школи Барселонського університету, коли 1878 року Гауді випускався.

За життя він справді став відомий як «цей божевільний архітектор-церковник». Реакція на його споруди завжди була безкомпромісною — чи то любов, чи ненависть, без золотої середини. Радикальний архітектор Вальтер Гропіус, засновник Баугаусу, називав Гауді генієм техніки. Натомість Пабло Пікассо вважав його реакціонером-святенником.

Гауді по смерті деякий час визначали як іберійського представника ар-нуво. Однак його технології та методи проектування будівель надихнули декілька поколінь архітекторів. Своїм спадком він досі зачаровує людей як ніхто з його сучасників-архітекторів.

У рідній Каталонії він великий герой — захисник, популяризатор і рятівник унікальної регіональної культури. Для вірянина-католика Гауді — «Божий архітектор», чий благочестивий приклад торує шлях до святості.

Однак у серці Гауді плекав глибоку любов до світу природи і прагнув втілити її основні принципи в пишній та людяній архітектурі.

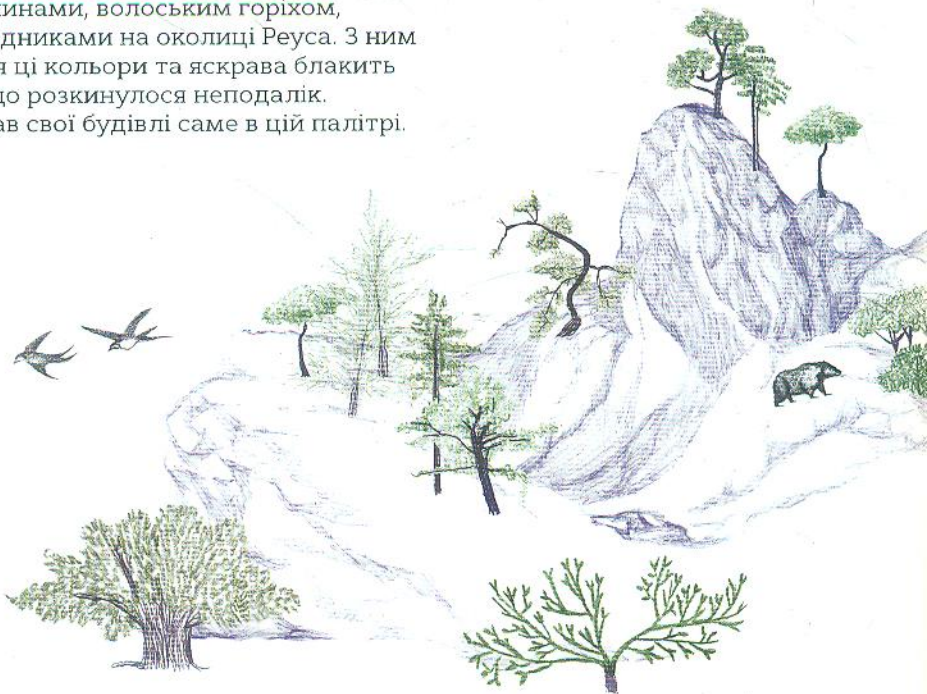
Син мідника

Гауді прожив майже все життя в Барселоні, але народився на 100 кілометрів південніше, у місті Реус, 25 червня 1852 року. Його батьками були Франсеск Гауді-і-Серра, мідник, і Антонія Корнет-і-Бертран, дочка мідника. Це був шлюб за домовленістю між двома родинами ремісників зі скромними, але стабільними заробітками.

Гауді народився у важких пологах. Кволе немовля негайно доправили до найближчої церкви, щоб охрестити: боялися, що він проживе лише кілька годин. Його назвали Антоні, на честь матері, а старшого брата — Франсеск, як батька.

У дитинстві Гауді багато хворів, зокрема на легеневі інфекції, та, бувало, мав тривалі напади ревматоїдного артрити. У дорослому віці архітектор стверджував: найперший його спогад — розмова за дверима його кімнати батьків із лікарем про те, що скоро він неминуче помре. Але найменша і найхворобливіша дитина Франсеска й Антонії пережила всіх інших. Згодом Гауді сприймав свої дитячі страждання і порятунок як знак, що його обрали для вищої мети.

У дитинстві через напади хвороби він подовгу був прикутим до ліжка. Гауді проводив цілі тижні на самоті зі своєю уявою та пейзажем, який бачив із вікна: запилженою червоною землею, вічнозеленими рослинами, волоським горіхом, олівами та виноградниками на околиці Реуса. З ним назавжди лишилися ці кольори та яскрава блакить Середземномор'я, що розкинулося неподалік. Він часто оздоблював свої будівлі саме в цій палітрі.

Друзі на все життя

Коли хвороба дозволяла піднятися з ліжка, Гауді міг ходити до місцевої школи. Проте він так і не зміг там освоїтися. У школі було мало користі від споглядальності, яку він розвинув під час хвороби. Навчання полягало у нескінченних повтореннях, які він ненавидів. Пізніше Гауді казав, що це спонукало не винаходити, а бути як всі.

Друг дитинства згадував, як один учитель проголосив: «Птахи мають крила, щоб літати», — а Гауді відповів: «У наших курей великі розкішні крила, але вони геть не вміють літати. Вони махають крилами, щоб прудкіше бігати».

Шкільні друзі, як і пейзажі Реуса, лишилися з ним на все життя. Він особливо здружився із Едуардо Тодою та Хосе Ріберою. На відміну від нього, вони чудово навчалися. Втрюх друзі започаткували багато проєктів, зокрема шкільну газету «*El Arlequín*» («Арлекін»), писали вірші, а ще — як багато хлопців — мандрували околицями.

